

Zlato v ohni.

Obraz z života u Věrné Víry. (Překlad z angličtiny.)

KAPITOLA XLIV.

Čáček v odpověď jí podal druhý papír. Bylo to listo Katolického Hlasu, na jehož posledním stránce bylo vřadnějším písmem vytiskláno "Vyvážení k českým katolíkům"; v tom bylo živými barvami vypsan, kterak mnohá osady české v Americe mají...

Nový nával prudké bolesti udal její hlavu, i zdálo se, že ji rovnou salknoucí hrst. Potom zase náhlím se vrostlivo pokračoval: "Já jsem rodilým svým už tolik starosti a trampot nadělala! Bylo by stačilo, že měj otec je knězem a že s řádem jeho sdílám se nestálitě, aby se dříve jeho věnovala tak svatému povolání. Ale kromě toho hned od počátku lápe viděl do budoucnosti až já, a jak dobře vím, vždy se znepokojoval obavami, že na své cestě blaha nedojdu. Kdy by svěřil, jak obavy jeho byly oprávněny, sam vedly všechny oběti jeho — kdy by moji dobří sbor rodičovská poznali, jak se mnou jest, učinila bych je velmi nešťastnými. Za všechny povinnost a shovívavost, za všechnu péči a lásku jejich!"

"A to by vás vedlo do ciziny?" "Málo se, jasně velice sklamán." "To," řekl Čáček. "I Salsfeld má v takovém úmyslu vinné stvrdit — Novák možná zatouží spatřiti kraje, jejich nevyrovnané nebo krásné a veselost on tak živě zobrazuje..."

"Mina hledla jí těmi. "My to před nimi stajme, tedy nikoho k tobě nepustíme, před každým cizím okem tebe skryjeme; jen se jí opokoj! Vše bude zase dobře." "Slečna bolestně hlavou svertekla. "Se mnou jsi dobře nebudo, pravila temně. "Taková rány já nepřežiji. Mám se na jen strati tolik síly, abych se opakovati dovedla, abych uměla před rodiči být, jak jindy bývala, a bych se mohla s nima rozloučiti, jako bych odcházela s nejlepšími nadějemi. Neměj mi tu, že se vřou navrátím. To pokládám za svou největší povinnost."

Čáček sčítal jí pouse na slova: "Rozhodnuto konečně a nesvratná." "A když ani tím písmo nejlívějšho odporu s lous jejto nemiselo, pravil: "Nic už nelze měnit." "Ne, ne!" volala pani Potocká. "To vás jistě nepustíme!" On spěchal skloniti hovor, který mu byl trapný.

"Já to teď!" zvolala pani Potocká. "Kterak bys se nevrátila!" "Neptejlijs toho — etim, že jsem stromena. Ale musím odtud — musím semít v cizině. Vzdálenou mne moji draží anáže oplakají. Zbývá mně už jen ta jediná smutná slova, abych jim způsobila něco méně zármutku. Bude ho vždycky až přilít mnoho..."

"Spasiteli!" sabědovala Mina ruce spjaté. "Kam to myslíš? Vyhodí takové černé, přišerné dmy! I tato rána se časem zahojí, opět se pozdraví a síly nabude..."

"Všechni!" opakovala Pavluše. "Tuhle pan farář mi srovná venku zvevil na vlas podobně předsevzatí!" "Slečna obrátila zraky na Čáčkého. A on, jenž byl přítel, před svým odchodem a ní ještě promluvil, posavád slova neřekl a Hci nemohl.

"Nevím, čítmli dobře, že ti to prozrazuju." dokládala pani Potocká, "asad hude mti oba tím větším chut do Ameriky. A když by to již bti musilo, nemohla bych ovšem jednomu ani druhému přáti lepší společnosti."

Tajně projela jí hlavou myšlenka, kdy by se společně na takovou cestu vydali, že by snad tam v novém světě Čáček rozmnožil počet Salsfeldů, a román, který před chvílkou v obraznosti své tak směle spřádala, že by se takovým způsobem pšce uskutečniti moh.

V tom někdo sticha na dvěře zaklopal — Mina ze svých romantických snů vyrušená jako laň vyskočila ven, aby sem nikomu vstoupiti nedala. V sínce ohlašovala jí hajná, že přiběhl kdosi z Bakové i ohce v tu chvíli mluviti s panem farářem. Mina vykroukla před hájovnu a spatřila dobráčkou tvář Vlastovičkovu, kvapněm během uzardělou. I zavolala Čáčkého.

Tento veden nejasným vnuknutím odvedl jak ji tak posla dále od hájovny, aby je snad ve světelnice viděti a slyšeti nebylo. A dobře učinil. — Vlastovička přihněl správou o nové nehodě. Kdosi právě se na dlouhý lávce potkal s pruským vojáčkem, jež — dříve než se tento zeho nadál — dolů vrhnu. Voják sobě sice nijak neublížil, leda že se trochu smánel, ale všechny Prasy při tomto případě velice popudil a komandanta Belwitze tak rozrazil, že učinil výrok: aby sobě náli popříhl, vřivka (který utekl) vypátrati a jemu vydati, jinak že

muselí zaplatiti deset tisíc státek pokuty — a do té doby, pokud by mu vinníka nevydali nebo pokutu nevyplatili, že sobě vozme s nich rakviny. Poněkud se pak skveteš adá se v potovině osaty mezi Habrovan a Bakovským sámkem, vrhlí pruský vaitel troat na obě tato místa a zmocnil se hned nejvážnějších mužů, jež dal do Bakové odvážeti, tam svatěni a pruskými vojáky stíjí; mezi nimi je jast a Habrové pastor Svoboda a se sámkem mladá hrabě. Všecko je je přečtráleno a nejvíce anad paní hraběnka, která právě hod k panu Belwitze v se dostavila, vlak ani k němu pšipouštěna nebyla. Navědono semtam jiná řady poslala při Vlastovičku pro pana faráře, aby se co močně rychle navrátli.

"Navrátím se," pravil Čáček k Vlastovičkovi, "ale vy adě sšatacete." "Velmi dobře," schvalovala toto rozhodnutí pani Potocká. "Ale na jednom si musíme dáti sšlešet: sšychem sšlešet Tichou stajili, co vás odtud naspět volá, co se děje s jejím otcem. Já jí teknu, že musete na rychlo k nemocnému. Nebudu lžati — hrabě Lovvik ku příkladu patfi mezi nemocné." "Takh se po pana farářovi jedm s pruských vojáků pšitá vyptával," končil Vlastovička svou správou.

splopek jednou mi ubařte jaanou tvář." "Vlastovička se k tomu přilít nemla. "Nechoteš?" ptal se Padil. "Nechot!" "Ani mi ruky nepodáte?" "Ne." "Právě mi to sšítie!" "Mohli byste to věděti." "Rozhodně jsem vás, ale prosím kajněně se odpoutěti. Nychoteš mi ani říci, tím bych vás odobřil!" "Ničím."

"A novita, proč?" "Nevím. Je to vlastně Polák — tji Polák, kterého vřera hajman se za zavřiti kšsal, že našel na procházku." "Když se Čáček a pani Potocká chšili odebrati do světničky, vystopil jim na šprápi do osaty Padil. Na tváři jeho opět byl psán pevný úmysl, na jazyku opět měl rozhodné slovo, které tentokrát v skutku promluvil.

"Vidím, jak vám dobře došlo," pravil smutně, vachve se opět k vřevšim smutnostem — "ale nemohu říci, že bych byl troat nazasoušil. Mám k vám konečně poslední prosbu: splopek se bray věďte." "Tak! A proč to?" "Abych si mohi v cizině Hci; "Teď si je nadobro po vř vědy nadějí — a tak abych konečně pokoje došel. Bray se věďte — a buďte hodně šťastní..."

"Vážení pani!" počal ke vřo více s takovou úřitostí a vášností, která postuchala přešvedlovala, že tečnik slavnosti tohoto okamliku dokonale je proniknul. "Vážení pani! Podle vše vaší ubírám se odtud do Habrové a Bakové a přilítm se, aby tam lidé o mé přitmnosti svěděli."

"Děkuju," fela vřovička. "Ale le musím prosit, aby spšlně mč ládnosti nestalo se mým sousedům a krajanům původem nějaké škody." "Rosamím — a poněvadž nyní už se sebe státi mohu, saručuji se, že tam nikomu ani vlasu nezřktivm ani nevředně slova neřeknu."

"Děkuju," fela zase strněně vřovička. "Nasejřti," pokračoval Padil, "odejdu i s toho kraje, kde jsem byl ve svém živobytí naposled." "Pravil to s takovou opravdovostí, s tak mužným odhodláním, že v něm Čáček posavadného Padila hrubě nepoznával a že to na něj skutečný dojem učinilo. Ale vřovička se jen maličko uklonila i hledla na tečnika takovými zraky, jako by Hci chtěla: "Dožbe. Ale proč mi to povídate? Co je mi do toho?" — Padil se tentokrát nedal pomáti.

"Vidím," vece, "že mám nejvřil čas, opustiti pšđu, která mne jakousi svlátní chorobou nakazila — tou chorobou totiž, že tropím samé bláznovství. Vidím, pokud se jí má noha dotýkati bude, že se s toho nevymaním. Musím to skoncovati."

A vřovička opět se jenom skrátka uklonila. "Nemohu již ani sobě děte tajiti," řechil on dále, "že jsem si jenom pro trpké naučení sem přišel. Posnal jsem se tedy jakožto šlováka, kterému se vždy pravý opak toho vydatí, oš nejvíce dšluje. Popudil jsem vás na ne sebe, a přece obřmšl jsem něčo prajného. Z tš přičiny odcházím tak nevesele, že na to do smrti pšmatovat budu... Vlak aspšó jednoho bych rád dosáhnu, abych ošedel base hřův."

Konečně pouse pravil: "Pamatujte na svou špásu, na svoje zdraví — na svoje rodiče, na svoje povolání — a na svoje přátele. A bžh vás posilni..."

Tu se obrátil k Čáčkému. "Prosím předešmím vás, pane faráři, abyste zapomněli, k šomu mne prudkot má svedla..." "Čáček ochotně hlavou pověděłže a Padilovi do řechi vpadaje pravil: "Tím si nedělejte starosti. Ostatně snad bude naše osata spojilná, i budeme mti dosti času dorozuměti se."

Přijímání se mu dvě veliké síle obhvály na brvách, vlak on o tom ničeho nevěděł. Bylo mu zase teakno až k smrti. "Slečna byla odhodila šavoje obličje, a také její oči opět se sarosily.

"Měsí mými přátele," pravila chápaje a tisknouce jeho ruce, "žádný nebyl šlechtnějš a upřimnějš nežli vy. Děkuju vám s tš duše za vaickou službu, kterou jste mi prokšasal, a za srdčečnou péči, kterou o mne máte. Setřváteli při úmyslu plaviti se za mše, umřívíme plán, aby nás do nového světa zanesla jedna loď. Pomřšlejte na to..."

Čáček v tu chvíli aniž kdy později nevěděł, jak se vlastně dostal z hájovny. Smysly a paměť jeho byly obestřeny hustou mihou.

KAPITOLA XLV.

Kráčel už hezkou chvíli polehnt stozce s Padilem, když zase podle sebe uslyšel hlas svého společnicka, který ovšem od prvního vykročení na cestu hovořil. Čáček byl by snadno dovedl, celou cestu vykonati jes jenom v sebe uzavřen, jenom vlastními myšlenkami se obíraje, s průvodcem svým nerozmlouvaje. Ale Padil a něco takového nebyl — jako nebyl s to, aby zůstal lhotejšným ku šlováku, a nímžto jej osud šeba i jen na hodinu dohrmady svedl: bož k němu pojal náklonnost, baž se

naš dopřili nek se mu posmíval, ale vždycky bylo srdce jeho v pohybu rovněž jako jeho jazyk.

Co pak se svlátiě Čáčkého vřka, že mu notolico svědromi pravilo nřhril takš už hlesitě vyanni, že se dopustil chyby a škvědy. A když ho nyní po osatě pšzoroval, nejvíce se strany, potom i z předu, musil sotř v duchu opakovati: "Ten šlovák nemá dokonca vřevšeni vinníka, není nehopen podšho jednáti — ten šlovák je hoid dšbratko a k tomu tšpiel ubožák!"

Po nákloně minut slyšel Čáček hlas Padilv se tak, jako bublní potok; slova se jeho sínceho do třkala jen svým sšvkem níkolí obsahem. Navěděl, o čem mluví, aniž hleděl jemu rozuměti. Potom se zastavil, upřel oči na Padila, srovná o pana Habřtkovi hovořilního — pšzoroval jej tak bedlivě, jako by mu každou slabiku os rti brát obšil — a jednou mu vřdí apročšlá slova do řechi.

Učenci se neshodují

o původu rematiama, jsi dšdšný, vlak nesvratně svědectví dokazuje, že nychlinoš k nemocí tš šepsoje spoleřitějš šek. Hostetlerova hořka. Někteřé šky proti nemocí tš jsou nešpěně, jinš nešdšně, nejlepš vlak a nejnehvějšjš jest hořkš. Tmto vřmi houřevnatš nedeš diščno hřed v pořátek dšiti, jestli se má os vřrubš vyhřiti. Každš vř, jak velkou a nešdšnou boinat pšobš. Proč by tedy tento vejš a čato nebespěňš nedub měl se poněchávati aby se zmáhal neřetněšš. K prvím anámčkám, když jistš, dářno zkuseňš a vřice odporoočšjš lš se nabšil. Zároveň dšžno upozorniti rematemem tšpiel, aby se chránili vystavovatš se nečas.

AMERICAN MARBLE WORKS.

ANDREWS, BARNES & Co. prodávajši dš mčci i importovanš mramor, pomníkš, náhrobkš atš

KAREŠ & STOTZKÝ,

29 Bahnhofstrasse, Bremen, Evropa. Pro vše dšabřiti rakovinu jedni spšmoočšně breměš paroplavěni společenšš. Pšpravuji cestujšci po obřavně známých postřovních pářnicích "SEVERONĚMEČKĚŠ LOYDU"

Karész & Stotzký

THE MAN

CHICAGO, ROCK ISLAND & PACIFIC R. R.

IS THE GREAT CONNECTING LINK BETWEEN THE EAST & THE WEST! Chicago City, Kansas City, St. Louis, Omaha, Denver, Salt Lake, Portland, Astoria, Seattle, Tacoma, Vancouver, Victoria, etc. For information see prospectus at our home ticket office, address, A. KIMBALL, Gen'l Superintendant.

Sev. německý Lloyd

Pravidelně plina PAROPLAVBA

Bremen a New Yorkem plus Southampton

Pravidelně plina PAROPLAVBA BREMEN A NEW YORKEM PLUS SOUTHAMPTON

Ceny převozí: Bremen do New Yorku: 1 Káse: horní sala 218.00, dolní sala 212.00, doplati sala 216.00

Vše se stravou, Dtky od 1 do 10 rokš poloveli. Po šesto hodinš dopřevážš se pšani do vřech řechi sšředš: Křopy, po šapšioně "per New Yorkem", a vřpřimš se na vřech postřce sšstas.

Strana přeplavš do Bremen, Hamburg, Antwerp, Amsterdam, Rotterdam, Southampton, Halla Londřna, obratš se na OELRICHS & Comp. NO. 1 BOWLING GREEN, New Yorkem

AMERICAN MARBLE WORKS.

ANDREWS, BARNES & Co. prodávajši dš mčci i importovanš mramor, pomníkš, náhrobkš atš

KAREŠ & STOTZKÝ,

29 Bahnhofstrasse, Bremen, Evropa. Pro vše dšabřiti rakovinu jedni spšmoočšně breměš paroplavěni společenšš. Pšpravuji cestujšci po obřavně známých postřovních pářnicích "SEVERONĚMEČKĚŠ LOYDU"

Karész & Stotzký

THE MAN

CHICAGO, ROCK ISLAND & PACIFIC R. R.

IS THE GREAT CONNECTING LINK BETWEEN THE EAST & THE WEST! Chicago City, Kansas City, St. Louis, Omaha, Denver, Salt Lake, Portland, Astoria, Seattle, Tacoma, Vancouver, Victoria, etc. For information see prospectus at our home ticket office, address, A. KIMBALL, Gen'l Superintendant.